

Pim Smit

24 april 1975
West-Sumatra

Tijdens mijn rondreis van zeven maanden door Indonesië bezocht ik in 1975 het gebied van de Minangkabau op de hooglanden van West-Sumatra. Daar leven in de op buffelhoorns lijkende grote, lange huizen meerdere grote gezinnen onder een dak. Bij de overwegend islamitische gemeenschappen bekleeden vrouwen een belangrijke positie in de Minangkabau cultuur.

De matriarch, de oudst levende vrouw, is de belangrijkste persoon van alle inwonende families in de 'longhouses.' Religieuze en politieke zaken vallen onder verantwoordelijkheid van de mannen, de familie-bezittingen, familienaam en land gaan over van moeder op dochter. Volgens de 'adat' van de Minangkabau vragen meisjes de jongens ten huwelijk. Bij een bruiloft dragen zowel vrouwen als mannen hun mooiste kostuums.

Tijdens het 3 tot 5 dagen durende feest wisselen bruid en bruidegom meerdere keren van dracht. De mooiste kleding wordt op de laatste dag gedragen met bijbehorende geweven kostbare kledingstukken en gouden sieraden. Om de armen, brede spits toelopende armbanden, traditioneel versierd met kleine robijnen.

Op het hoofd draagt de bruid een vergulde metalen hoofdtooi bestaande uit een waaier van bloemetjes en vogeltjes op trilveren. Ook het gefotografeerde bruidsmeisje was als aanstaande bruid volgens de lokale traditie aangekleed maar de hoofdtooi en sieraden zijn eenvoudiger dan die van de bruid. Op de laatste dag van de huwelijksceremonie gaat de bruid met haar familie in optocht naar de familie van de bruidegom. Na hun huwelijk blijven het meisje en haar man echter in het grote familiehuis van haar moeder wonen.

